

Troens magt og afmagt.

“Alt er muligt for den, der tror!”. Ja, gid det var så vel. Selvom Bibelen forkynder, at troen kan flytte bjerge, så er det nok de færreste, der har set det ske. Og skønt nogle af os måske er opdraget med påstanden om, at man kan, hvad man vil, så véd vi godt, der er grænser for viljens kraft. Er det tværtimod ikke netop en erfaring, vi ofte må gøre, at det vi bad aller mest om og håbede stærkest på, det skete ikke? At det vi ønskede mest af alt og håbede på af hele vort hjerte, det gik ikke i opfyldelse? At de mål vi havde sat os ikke lod sig nå, uanset hvor hårdt vi kæmpede for det? At de mennesker, der burde stå os nær, gled fra os, selvom vi forsøgte af al magt at holde sammen på stumperne? Og at den sygdom, som ramte os selv eller en af vore nærmeste, den forsvandt ikke, ligegyldigt hvor inderligt vi tryglede og bad om det? Eller hvad med verden omkring os? Hvad med al ufreden, alle krigene, uretfærdigheden, sulten, nøden, og elendigheden. Er det ikke netop lige sådan - alle gode viljer til trods - at vi lever i en verden, hvor det går de onde godt, og de gode skidt. En verden, hvor forbrydelse betaler sig, og sandheden er en særdeles relativ størrelse. En verden, hvor begreber om retfærdighed og omsorg for de svageste betragtes med ligegyldighed og foragt? Og ligegyldigt, hvor meget vi end beder for, at menneskene må blive bedre, og nok så mange internationale organisationer arbejder for, at verden skal blive et mere fredeligt sted, så går det tilsyneladende kun den forkerte vej. Man fristes derfor også til at sige: “Hér hjælper ingen bønner!”. Kun et mirakel slår til.

Nu er der bare lige det ved det, at det ikke kun er troen på bønnens kraft, vi har mistet. I vores kultur kan vi heller ikke længere tro på mirakler. Gennem hele vores opvækst og skolegang opdrages vi til at sætte al vor lid til naturvidenskab og teknik. Og bag alt, hvad der sker, søger vi en naturlig forklaring. Vi har derfor heller ikke øjnene åbne for mirakler. Sagt på en anden måde: Når vi ikke mener at opleve mirakler, kan det måske skyldes, at vi ikke forventer det. En ensidig vægtlægning på alt, hvad der kan måles og vejes, efterprøves og bevises, har så at sige indsnævret vort synsfelt og gjort det svært for os at betragte noget som helst som underfuldt. Vi tror på os selv, og alt det vi kan. Og vi mener, det er op til os at klare alle problemer i tilværelsen selv. Smerten er derfor også så meget større, når vore egne evner og kræfter ikke slår til.

Måske af den grund har også troen på videnskaben gennem de senere år lidt et knæk. Trods alle fremskridt og forbedringer på de fleste af livets områder er det ikke lykkedes videnskaben at løse alle menneskehedens problemer. Og det vil næppe heller nogensinde ske. Udryddelsen af fundamental fattigdom og uhæmmet vækst på vore breddegrader har medført næsten uoverskuelige miljøproblemer samt udbredt stress. Og uanset hvor dygtig man bliver til at helbrede farlige lidelser, fremkommer der hele tiden nye sygdomme, man ikke har noget middel mod.

Vi sér således også i vor tid, at mennesker sætter deres forhåbninger til alternative helbredere og okkulte fænomener, der ligger langt fra den måde, vi ellers forstår verden på. Hvad man nu end måtte mene om den slags, så vidner det i det mindste om, at vi mennesker måske slet ikke er de rationelle væsener, vi ynder at bilde os selv ind. Og at vi, når alt kommer til alt, ikke formår at leve med ansvaret for at skulle bære alle tilværelsens byrder alene.

Forstået på den måde er vores verden i grunden slet ikke så forskellig fra Jesu tid, som man måske kunne mene. At vi med vor viden kan sætte navn på og påvise årsager samt helbrede mange af de lidelser, der dengang blev betragtet som besættelse af onde ånder, det er af mindre betydning. Når en alvorlig sygdom rammer os, så er vi under alle omstændigheder udleveret til kræfter, vi ikke selv råder over, og kun hjælp udefra kan befri os fra deres herredømme. De tilstande, evangeliet beskriver med ordene “besættelse” er således

ingenlunde fremmede for os.

Vi kender alle fra vores dagligdag til, at nogen kan være "besat", eks.vis af dystre tanker. Ligeledes véd vi, at mennesker kan beherskes af en trang eller tilbøjeligheder, der fører dem ud i et misbrug, de ikke kan slippe fri af. Det at være besat betyder da, at man ikke selv har kontrol over tilværelsen - at man er i ukendte og ødelæggende magters vold. Man beherskes af kræfter, man ikke selv kan stille noget op overfor. Og kun hjælp udefra er i stand til at sætte een fri. Et mirakel, om man vil.

Og for Jesus gjorde det absolut ingen forskel. Hvadenten det var lammede, spedalske, epileptikere, psykisk syge eller blot almindelige fattige, eller rige og griske mennesker, der bønfuldt ham om hjælp, så greb han altid ind for at udfri dem af deres lidelse og isolation. Og hvad angår den tro, der var betingelsen for hans hjælp, så gælder det den dag i dag, som det også var tilfældet dengang, at der aldrig kan være tale om den smule tro, vi selv kan stable på benene. Den tro som magter alt, det er den tro, som Vorherre fremviste med hele sit liv og sin gerning. Og den alene. Men ligesom det var skriget om hjælp, og bønner om tro, der fik Jesus til at handle i forhold til de mennesker, han mødte på sin vej. Sådan er det også vores eneste mulighed, at vi erkender vor egen afmagt og mangel på tro og lægger hele vort liv i hænderne på Vorherre ud fra et håb om, at vor bøn alligevel vil blive hørt.

I mødet med det vi ikke magter, er vi henvist til at henvende os til ham og forlade os på hans hjælp. Vi må i den situation opgive alle de forsøg på at gøre os selv til Herre over tilværelsen, som alligevel er dømt til at mislykkes. Og så ellers lægge vort liv i hænderne på ham, der ene af alle har tro nok til at give bønner magt, i tillid til, at han vil høre vor bøn og bede den for os.

Finn Ryneld